

Búcsú Mihalek Sándortól

Hetvenhat éves korában elhunyt nyomdásztársunk, kollégánk a hazai nyomdaipar kiemelkedő személyisége volt. 1940-ben született, Budapesten. Az általános iskola elvégzése után, 1954-ben lett kéziszedő tanuló. A nyomdászattal a sport révén került kapcsolatba, a Tipográfia TE-ben vízilabdázott. 1957-ben az Állami Nyomdában kezdett dolgozni, kéziszedő szakmunkásként. Ez az üzem meghatározó volt az életében nyomdász pályafutása alatt.

1967-ben nyomdaipari üzem-mérnöki oklevelet szerzett.

Több budapesti nyomdában dolgozott. 1963-tól 1978-ig a Fővárosi Nyomdaipari Vállalatnál, mint gyártástechnológus, majd mint üzemegység-vezető vette ki részét az irányításban, még később pedig az igazgatóhelyettesi posztot töltötte be. Aktívan részt vett a kispesti telephely kialakításában.

1978 és 1982 között a Pátria Nyomda igazgatóhelyettese volt.

Majd 1982-től 1994-ig 12 éven át irányította az ipar egyik legjelentősebb fellegvárának tekintett Állami Nyomdát, először igazgatóként, majd vezérigazgatóként.

1993-ban sor került az Állami Nyomda privatizációjára. A nyomda fejlődéséhez nagyobb munkaterületre, korszerűbb, kulturáltabb munkakörülményekre volt szükség, Sándornak jelentős szerepe volt az új telephely felkutatásában, majd a nyomdának a Várban lévő patinás épületből Kőbányára való költöztetésében is.

A következő évtől ismét a Fővárosi Nyomdaipari Vállalat vezetésében vállalt meghatározó szerepet egy rövid ideig.

A nyugdíjba menetele előtti években a Printinvest Kft. ügyvezető igazgatójaként tevékenykedett a szakmában.

Felesége is a nyomdász pályát választotta élet-hivatásul, a kezdetektől fogva a Kossuth Nyomdában dolgozott, innen is ment nyugdíjba. Két gyermekük született. Sándor nyugdíjba vonulása után a családnak szentelte a megérdemelt pihenés időszakát. Családjával rendszeresen utazgatott, ez is kedvelt elfoglaltságává vált. Az elmaradhatatlan séta, úszás, kertészkedés mellett a két unokájával való örömteli foglalatosság töltötte ki nyugdíjas napjait.

Ebbe az idillikus időszakba szólt bele az élet, illetve a betegség. Sándornak a szívét kellett megoperálni 2008-ban. Balatonfüredi rehabilitációja után nagyon gyorsan felépült, igaz kicsit visszafogottabban, de ugyanolyan szeretettel, lelkesedéssel élte tovább az életét.

2016. április 30-án, rövid ideig tartó váratlan betegség után távozott az élők sorából. Temetése május 18-án volt az Óbudai Temetőben. A családon kívül volt kollégái közül is sokan elkísérték utolsó útjára.

Emlékét megőrizzük.

Engedtessek meg nekem egy személyes hangvételű megszólalás: azt, hogy én most a Magyar Grafika munkatársa lehetek, nagy részben Sándornak köszönhetem. 1960-ban ő terelt a nyomdászszakma irányába, és azt, hogy nyomdász lett belőlem, a mai napig nem bántam meg. Köszönöm Neked, Sándor!

Endzsel Erzsébet

